

DATA EDATĂ
BIBLIOTECĂ PEDAGOGICĂ
LUSII
SI = 3339

DESAMAGIRI

DE

Dr. I. C. DRĂGESCU

CASA ȘCOALEI
BIBLIOTECĂ PEDAGOGICĂ

CONSTANȚA
TIPOGRAFIA DIMITRIE NICOLAESCU
1891

DESAMAGIRI

DE

Dr. I. C. DRĂGESCU

248377

CONSTANȚA

TIPOGRAFIA ROMANA DIMITRIE NICOLAESCU

1891

1956

Biblioteca Centrală
B
Cota.....
Inventar.....

57877

145016

B.C.U. Bucuresti

C145016

CONSTANTA

MINISTERUL EDUCATIEI, CULTURII, SPORTULUI SI TURISMULUI

1956

Ei, care este lumina vieței mele,
Mângăerea și sufletul casei,
Isvorul fericirei și inspirațiunei mele;
Ei, care este musa, mama, soția,
Cu neperitorele frumuseți:
Bunătatea, iubirea, virtutea,
Scumpeii mele Aurelie
Inchin această carte.

Autorul.

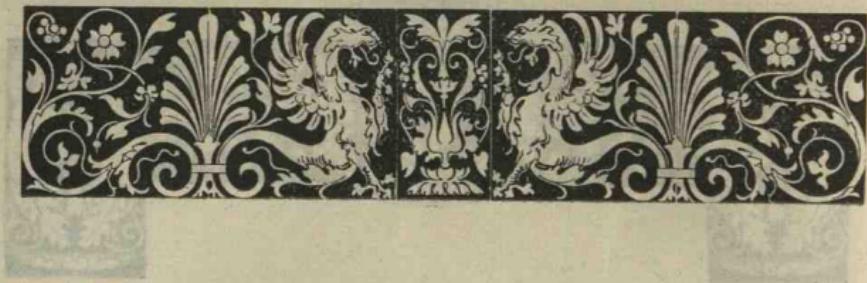

alorilor. Șă răsucă și pe olimpii bătrâni
zadădăci și dăduie, sămând cu mili și
plini alături de alături, să se poată
zola, să zola, să zola.

Prințul Balan să adore la îndărătirea lui
Gândeșce-te la mine
prințul Balan să adore la îndărătirea lui
prințul Balan să adore la îndărătirea lui

Gu tristu-ř věl cānd nōptea natura o 'nveleșce
Ši 'n misera-ř colibă s'a 'ntors bietul păstor,
O cugetă atuncea la cel ce te iubeșce
S'adastă doritor.

A umbrelor regină cānd trece visătore
Ši plângе filomela amoru-ř infocat,
Gândeșce-te atuncea, femei răpitore,
La cel instrăinat.

Când lăcrimile nopții lucesc pe floricele,
Și țiuia ne trimite salutu-ă zimbitor,
Gândește-te atuncea la plângerile mele,
Scump anger ce ador.

Un alt bărbat când vorbe de dulce fericire
'Ti va șopti, și 'n sinu-ți va nașce tainic dor,
Gândește-te că 'n lume nu vei găsi iubire
Ca săntul meu amor.

Robella 1870.

Scumpă vină! scumpă vină! scumpă vină!
Scumpă vină! scumpă vină! scumpă vină!

O vină, vină! scumpă vină! scumpă vină!

Scumpă vină! scumpă vină! scumpă vină!
In jurul meū e nōpte de cānd d'aci lipseșcī.
Rentörce-te și -mī adă a dilelor lumină,
O vină, vină!

D'aci copilă dulce, de cānd te-ař depărtat,
In peptu-mī disperarea și dorul s'a 'ntronat;
Rentörce-te și dorul și chinul mi le-alină;
O vină, vină!

Am plâns și suferința pe față-mi a 'nsemnat
Acele nopți eterne în cari te-am așteptat,
Și dilele ca veacuri. Te-aștepț s'adă dulce dină,
O vină, vină!

In cer de-a fi, revină, căci raiul pentru tine
E inima mea caldă. In sferele senine
Nu vei găsi iubirea-mi adâncă și divină,
O vină, vină!

Nu poate nimeni lume, nici Dumneleă în cer
Să-'ți dea amoru-mi fraged, ardinte și sincer
Revină și măngăe un suflet ce suspină,
O vină, vină!

Craiova 1878.

... sedinte însă în măzile
închise se săpă
totușii într-o lăuntrușă
lăuntrușă.

Vin'ò

Se 'ntorc venind din răsărit
Cocorî și rândunele,
Pe câmp de ghețuri desrobite
Zimbesc dragi viorele.

Caietul 1878

In lunci cu drag resun' acum
Al ciocârliei cânt;
Din văi se 'nalță scump parfum,
Pe aripe de vent.

Vino și tu al cuă zimbet
Aduce fericiră;
Ca să lungă din tristă-mă suflet
A iernei amăgiră.

Destul, destul ești am gemut
Într'a 'ndoilei ger,
Redă-mă credința ce-am avut
În dragoste și 'n cer.

S'atunci trăi-voiă veacuri mii
Într'un singur minut;
Rentorce-te ca să-mi re'nvii
Credința ce-am perdit.

Craiova 1878.

Înaintea înălțimii primordiale zâmbit surdinaș și
când în întunericul încrengăturilor înțepătorilor dușmani
înțepătorilor săi, înălțiau înălțimea și
înălțiau înălțimea și înălțiau înălțimea și înălțiau

Creațiunea femeiei

Când eterna Voce „să fie lumină“
Dis'a, negrul haos sinul să a deschis
Și născu d' odată cu răda senină
Intre Cer și Teră un veșnic abis.

In acea di săntă, bunul Creator
De la aī seī angeri a primit un crin
Alb ca fecioria, scump ca un amor;
Lin durmă o perlă în cerescu-ă sin.

O sărută dulce, și ca prin minune
Crinul se preface întrun vis ceresc,
'L numi *femeę*, și zimbind'i spune
Fermecat de dênsa: „*Evă, te iubesc*“ !

Intre Cer și Teră de atunci Amorul
'Să imparte traiul; e ferice 'n raiu,
Dar femeea șcie să-ți aprindă dorul,
Șcie să'l atragă prin cerescu-ți graiu.

Dorul, sărutarea dulcelui Amor,
Crinul și surisul Tatăluș din cer,
Au creat femeea, țânger răpitor,
Ce ascunde 'n sinu-ți un divin mister.

Când femeea cade, mergi de o susține,
Și pe lângă dênsa să nu trecă ridând;
Jalnica-ți cădere atârnă de tine,
Nu uita că dênsa te-a născut plângând.

Iar când suferința neagră o munceșce,
Și când la altarul Domnului se 'nchină,
În genunchi te pune, în ea locueșce
Sacra majestate, ear tu ești țerină.

Breasta 1877.

verso la suya o legan q'jorishuz hñlo al
Uñsal q'joril o inmmed lemité el hñlo io
l' uñsal o q'joril es hi' onq' se libraia al
Peruano q'joril p'ntz q'joril q'joril q'joril

1781 chapter

Inves d'ñce Pord'ca q'joril q'joril

q'joril q'joril q'joril q'joril q'joril

q'joril q'joril q'joril q'joril q'joril

q'joril q'joril q'joril q'joril q'joril

Mura, mulara, muela, legan,

legan, legan, legan, legan, legan,

legan, legan, legan, legan, legan,

legan, legan, legan, legan, legan,

Cord' fogales nade, mire de o mire,

de pe' naga p'ntz q'joril q'joril q'joril

q'joril q'joril q'joril q'joril q'joril

q'joril q'joril q'joril q'joril q'joril

În lîngă vîntură vîlăg în mîndru

vîntul pînă la pînă

Te-aștept la gîndru

mîndrăsor săpăt mîndru

S'aă dus rândunicele, s'aă dus,
Cu vara șă eă floră,
Și cu noră ghețoșă și triștră de sus,
De sus vin recă fioră.

S'adă simt că iarna ar vră iară
S'adorm la sinul ei,
Să uit drăguța primăvară,
Și crină și ghocei.

O! cât mi-e grăză de zăpadă,
De crivă și de ger,
Când dile triste cad năpadă
S'ascund sôre și cer.

Mie-’mă place vecănic lunca ’n floră,
Păriul șoptitor,
Crângul verde cu priveghitoră,
S’un sōre ’ncălditor,

Vino tu, a căreia zimbiră
Aduc dulcă primăveră,
Precum rađa tainicei iubiră
Aduce măngăeră;

C’altă-dată să te strig la pept,
Și ție să mă ’nchin;
Vină dragă, vină, ești te-astept
Să uit al iernei chin.

Craiova 1878.

Dacă Domnul sănt mi-ar dice

Dacă Domnul sănt mi-ar dice : «Spune -'mī, ce dorescă în lume ?
Vrei putere, gloriă, aur,
Cară imbată pe oră-cine» ?
«Me 'nchin, Dómne, i-aş răspunde,
Unuï ànger cu scump nume,
Dă -'mī iubirea lui cerească,
Şi renunţ la oră-ce bine».

Dacă Domnul sănt mi-ar dice :
« Vrei eterna 'mpărătie,
Paradisul ce-l doresce
Oră-și-care muritor » ?
I-aș răspunde : « renunț, Dómne,
La viața de vecie,
Pentru dulcea ei iubire
Sî surisu-ă răpitor. »

Dacă Domnul sănt mi-ar dice :
« Vrei tu sceptrul de regent,
O coronă 'mpărătescă » ?
I-aș răspunde cu amor :
« Dómne, schimb oră-ce coronă
Pentru sinu-ă innocent ;
« Dómne, dă-mi a ei iubire
Sî 'n acel minut să mor » !

Turin 1869.

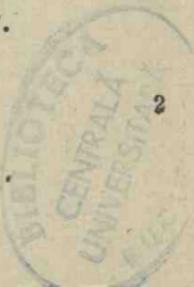

1450/16

Frumuseță ei

I

Ești frumosă și pe fruntea-ți
Nobilă, nevinovată,
Se resfrânge al tău suflet
Fecioresc, nemuritor,
Ești regină și privirea-ți
Ângerească și adorată
'Mi descopere adâncul
Si cerescul teu amor.

• Ești frumosă, Aurică,
Ca al cerului suris.
Dumneleu in raiu adesea
E cuprins d'un mare dor,
Si privind astă planetă,
Ast nefericit abis,
Ochiul lui divin te-admiră
Si s' aprinde de amor.

Craiova 1878.

Ioan Bogdan
Iohann Bogdani
Bogdani sunt de Bogdani
Bogdani sunt de Bogdani
Iohann Bogdani

II

Ați ochi frumoși și dulci a căror privire
Ar face credător p' ateul inghețat;
Când mă privesc̄i cu drag, cu dor și cu iubire,
Ești cred că m'am schimbat
In imperat,

Ați inima d'anger și susfletul sincer;
Când sinu-ți palpită curat lâng' al meū,
Uit neagra-mă durere, transportu-mă 'n cer;
Mă cred, idolul meū,
Un Dumneleū.

A buze de rose, dulci buze ângereşci,
Chiar morţilor dile le-ar da sărutul lor,
Ş'aş vré când 'mî vor spune zimbind că mĕ iubesci ;
            La sinuţi, beat d'amor,
            Visând să mor !

Craiova 1879.

Dis' am inimeī s'o uite
C'al eī chip scump, àngeresc,
Si zimbirea ce ne 'mbată,

Dis' am inimeī s'o uite

Dis' am inimeī s'o uite,
C'al eī chip scump, àngeresc,
Si zimbirea ce ne 'mbată,
Femeī multe 'mpodobesc ;
Dar plângênd ea 'mî respunse :
« Fără chipui răpitor
Simî că trebue să mor ».

Dis'am inimei s'o uite
Că iubirea eî divină
Nu e singura în lume
Care chinurile-alină ;
Dar plângînd ea 'mî răspunse :
«Fără dulcele-i amor,
Simî că trebue să mor».

Dis'am inimei s'o uite,
Că ochi dulci cari să te 'mbete,
Si transpôrte în raiul dulce,
Aă în lume multe fete ;
Dar plângînd ea 'mî respunse :
«Fără ochi-i lucitorî,
«Viața-i nöpte fără dorî».

Dis'am inimei s'o uite,
Că cereasca eî candore,
Am găsito 'n alte inimi
Fragede și iubitore ;

Dar plăngând ea 'mă respunse:
«Fără sinu-ă ardețor,
Simt că trebuie să mor».

Dis'am inimeă s'o uite,
Căci iubirea ce-o 'ncaldeșce
E un sóre care arde
    și 'mbetând o nimiceșce
Dar gemând ea 'mă respunse:
«O iubesc și al ei amor,
Să mă ardă și să mor» !

Craiova, 1878.

Frumuseță ei

Privit' am cerul dulce să nopțiște stea duiosă
Și 'n el aflai surisul divin al dragei mele.
Maď fragedă, maď castă, maď dulce, maď frumosă,
E scumpa-mi de cât crinul unit cu viorele.

Parfumul ce ne 'mbată de dragă lăcrămioră
Nu-î dulce ca curatul și linul ei respir
Și cerul și oceanul ce-atrag s'apoī omoră,
Nu sunt adânci ca ochi-î ce-ador, sărut s' admir.

Chiar ângerii se 'nchină la scumpa-mi nălucire
Din tronu-ă de lumină al lumei Creator,
Privindo, simte 'n sinu-ă mandrie și iubire,
Și dice: «Aurica frumosă-ă, să o ador».

Craiova 1878.

pe sănătate și sănătate
pe sănătate și sănătate
pe sănătate și sănătate
pe sănătate și sănătate

A florilor regină...

Cetățean - 1848

A florilor regină superbă, majestosă
Născu sub sărutarea divină a lui Maiă,
Din rai la auoroare senină și frumosă,
Unită cu parfumul dulcă florilor din rai.

Divina armonie ce susține ne 'mbată
Și 'n ceruri ne transportă pe aripa gândirii,
Născută-ă din a Mării mugire 'nfricoșată,
Din cântul filomelei și săptele iubirei.

Iar tu, o nălucire, pe care te iubesc,
Tu, dragă, ești născută frumosă ca o fee,
Din zimbetul cel dulce al Tatăluș ceresc,
Ce 'n flóre se schimbase, și flórea în femee.

Craiova 1878.

Pînzișoi uleptii strălucesc
la pîndă și la pîndă
cînd se înțină
pe totușii surânci
dîndu-se sănătatea.

—

Fie totușii bîntine pînzașii

Vino!

—

Codri iarăși infrundîră,
Luncile sunt o grădină,
Rândunicile sosiră,
Vină, dragă și tu, vină!

Sórele riul desghiață,
Greul iernei ați trecu,
Firea 'ntreagă se resfată,
De ce nu-mi zimbeșci și tu?

Wilt thou be my
Beloved? I am thy
Beloved and I am
thy friend; and my
lamb; and my
right hand; and my
knight.

1971 Annual

He cometh to us not in his might,
Nor ariseth to us in his strength,
But cometh unto us in his wisdom,
And in the power of his love.

9.000.000 de jumătăzi
1.000.000 de jumătăzi
900.000.000 de jumătăzi
numărul este în continuare la 90

18781 - 18782

T'aş da viaţa-mi...

T'aş da viaţa-mi iubitóre
Pentr'un scump minut ceresc,
Să-'mî culc fruntea visătóre
Pe-al teŭ drag sin, ángeresc.

T'aş da susletul din mine
Pentr'o dulce ȳi de Maiǔ,
Ca să fi᷑ iubit de tine,
M'aş lipsi de cer de raiǔ.

Aș primi cu mulțumire
De dureri o veșnicie,
Pentru dulcea fericire
Ce 'n lume' - asta mi-aș da mie.

Craiova 1878.

Trăiește să ai viață-n liniști - -

Trăiește să ai viață-n liniști
Pentru un seumbănum colosesc
Să-mi ești înțeleagă și înțele
Pe-să te sădă săzănciose

Trăiește să zădăloai din mire
Pentru o șuhă să te mări
O să te săzănciose
Trăiește să zădănciose

Enimură său și
intigări șademis și
lumine - și rădui său și
lumine, cum să învețe

1878 I. Ș. 19

Ați ochi adânci...

Ați ochi adânci ca nóptea
Ce 'n pept mi-aprind sănt dor;
Ca să-ți sărut mě lasă,
S'apoři să mor, să mor!

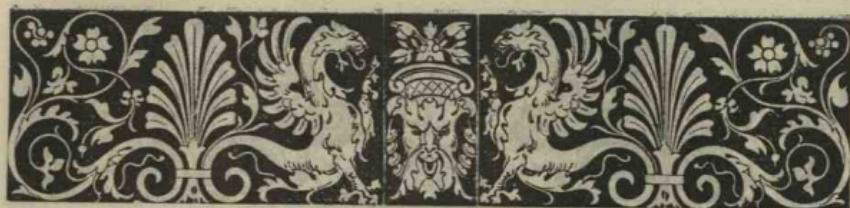
Ați inimă de ánger,
In trup fermecător;
Să bată pentru mine,
S'apoři să mor, să mor!

Aī gură rumeióră
Şi zimbet răpitor,
Că mě iubeşcă să-'mă spună,
S'apoī să mor, să mor!

Craiova 1878.

obnîrto țin-ținut n' nu cunoscă a
călăuză țin-ținută în
tulă stăru secese și
cunoscă a

Beția sărutărei
In dulcile minute când buza-mi insărată
S'unește sficiosă cu buza-ți aromată
Șoptindu-ți în deliru-ți: «te-ador idolul meu» !

Mă cred un Dumnedeo.

Si sceptrul și averea și nobila mărire,
Si partea mea din ceruri le-aș da cu mulțumire
In schimbul ăstei sânte beții ce-mi varsă 'n sin
Sărutul tău divin.

Cerească e simțirea ce 'n inimă-'mă aprinde
Divina-ți sărutare, și susfletu-mă cuprinde
Un foc ce dă viață și naște tainic dor,
Curat și 'nălător.

In mijlocul acestei beții incantătore,
Ce suslete renaște, și inimă iubitore
Sfințește și inaltă, eșă aș voi să mor
Fericie, beat d'amor.

Craiova 1879.

Ca să te înțeleg
Să te înțeleg
Văzută în cură

Că să te deosebie
Dacă te căi bătute
Din cineață tău.

Femeia
Tu ești minunată
Să bătăciunile
Domnei Constanța Argetoianu

Tu ești o dină;
Să ti se închină
Intreaga lume.

Dragă junetă
Să frumuseță
Port' al teu nume.

Sus, te iubesc
Si te doresc
Angerii 'n cor,

Că ești departe,
Deși faci parte
Din ceata lor.

Tu ești minunea
Si perfecțiunea
Domnului sănt;

Ești armonia,
Si poesia
P'acest pămînt.

Ca mândrul sôre
In dalbe óre
Tu strălucescî

Prin o privire,
Prin o zimbire
Scapi, s'osândeșcă.

Scumpa natură,
S'orice făptură,
Sore și floră,

Bolta senină
De stele plină,
Cântul din dor;

Plăceri divine,
Vis, pentru tine
Tot e creat.

Mamă, soție,
Cerul sănătătie
Sceptrul tău dat

Regina lumei
Prin dulcea mumei
Inimă — ești.

Omul prin tine
Egal devine
Lui Dumneșteu;

Singur, suspină
Și nu-șii alină
Amarul său.

Tie mărireia
Și fericirea
Le datorăm,

Ș' orice gândire,
Vis de iubire
Ti le 'nchinăm.

Intinereșee
Când te priveșce
Omul cu dor;

Ura dispare
Si 'n loc apare
Raiul d'amor.

Breasta 1876.

l'Amour
s'ouvre
au public

l'Amour
s'ouvre
au public

l'Amour
s'ouvre
au public

l'Amour
s'ouvre
au public

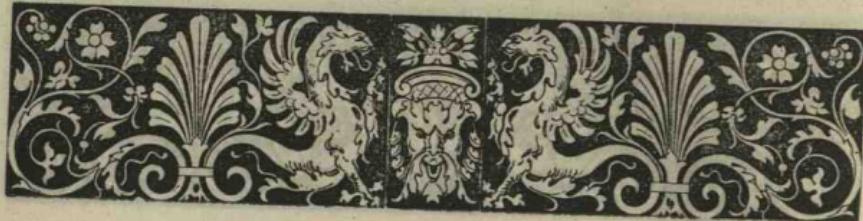

Iubire și Mórtă

Tăcută este nóttea, pe patul de durere,
Un jude lângădesce, și adăstă blândă mórtă,
Precum așteaptă fiul a mamei màngăere.
Nimic de la viață, nimic el de la sórte

Nu cere și nu speră. Apus'a a lui sóre:
Un ánger ce iubise în ceruri a sburat;
De-atunci viața-i tristă, păleşee ca o flóre,
De-atunci doreșee mórtea, și o cheamă ne'ncetată.

«O věd, de-odata strigă, e scumpă mea iubită, O
Din ceruri a lì revine, aduce-mi consolare,
Și visuri și viață, și pacea mult dorită. Oh,
Oh, vină si-mi dă, dragă, o caldă sărutare !

De raiu și nemurire, o scumpa mea-mi vorbeșce,
De angeri, de iubire, de veșnicul Elis.
Apropie-te, dragă, și sinu-mi incalțeșce,
Și 'mi spune că amorul și cerul nu sunt vis».

Așa vorbind o umbră la sinu-ă dulce strînge,
Și lin zimbind se culcă cu visu-ă fericit;
Şopteșce până somnul molatec 'i atinge
Pleopele și 'n brață-l adórme liniștit.

A două di un jude în mâna sa uscată
O mână caldă ține ce tremură ușor:
E doctorul ce întreabă șciința 'ntunecată
Să-ă spună viitorul acestuī muritor.

O șoptă se audă, o lacrimă ferbinte
Pe-a bolnavuluă față se perde-alunecând;
Și buzele-ă uscate un sărutat ardinte
Intipărește în aer, s'o umbră 'mbrătișând

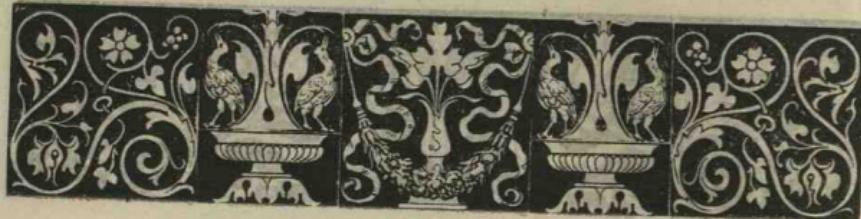
Esclamă : «stă-ī, iubită, că simt că fără tine
Viața-mi e povară, nu pot să mă trăesc ;
Oh, uită cerul, dragă, rămăși aci cu mine,
Tu susțe ce dați dile, tu înger ce măresc !

Dar visul lui ferice fugi, sărmanul june
Gemend se redeșteaptă și a doctorului mână
O strâng cu căldură. «Iubita-mi unde-ī, spune ?
Acum a fost aicea, cereasca, dulcea-mi dină».

In juru-ī cu blândetea privesce și de-odată
Spre cer intinde mână „așteaptă-mă“ strigând.
Dar mâna lui uscată recade inghețată,
Viață-l părăsesce și moare suridând.

Lago di Como 1870.

... am iherzliche zu klidet sehetz zahnden
der erprobet ist. der das schenq. im-sieb
kronen zum den. des leibes. erneut horen. kri. al
volumen erneut id. solit. iher. m. foluz. ut

... dient he sch. se. e. a. t. f. a. b. l. d. e. s. t.
... l. n. g. r. u. t.
... t.
... t.
... t. t.

Ms. B. 1. 1. folio 180

... s.
... s.
... s.
... s. s.

Amintiri vîntură — amintiri de liberație nu
sunt sănătoase. În urmă cu „Iohann” l-am întâlnit la
București — unde învăță — un săptămână înainte să se întâlnească —

Echouri

Un parvenit tot strigă că e bogat și tare,
Căi lui strămoși datează de la Stefan cel mare.
Ce înseamnă ingânsatu-ți, sfărăitor *cuvînt*?
— *Vînt!*

O Evă 'mî suride cu buze coraline
Si-'mî spune că e gata să móră pentru mine.
E trainic al iubirei amețitor *parfum*?
— *Fum!*

Un crocodil se plânge, — amfibie infamă,
Ce pentru bană vîndut'a de trei ori pe-a să mamă,
Că de-ași sei fiți, vați! Teara nu-șă mai aduce—*aminte*
— *Minte!*

Vădut' am regă în sânge scăldând ţără și popore
Și dreptul, libertatea, căleându-le 'n picioare;
Mi-am țis: «ce-i pentru țară corona suverană ?
— *Rană!*

Tu stăruiescă a stringe în brață fericirea,
Și 'n sboru-ji nebunatec s' atingă chiar nemurirea ;
De vreă să ai, amice, aceste dragă comori ;
— *Moră!*

Turin 1869.

1871
Bucureşti

Melancolie

Când sórele apune...

Când sórele apune și bietul muncitor
Se întorce de la câmpuri, o pace trecêtóre
Se varsă peste sate. A fetelor drag cor,
Acum vezduhul umple cu doine plângêtóre.

A satelor idiluri, a fetelor cîntare
O dată desmerdară copilăreșci-mi ani;
Divinul timp trecut'a, și blînda insérare,
Eternă invělit'a mulți prietenî scumpi sărmani.

Ca mâne fi-voiū rece la draga melodie
A sérilor de vară. Pe când cu nepăsare
Ateii ſi vor ride de-a terei poesie,
Sub brazda grea ſi rece zacé-voiū în uitare.

Breastă 1875.

Tăzintă și absență și caleșcă
în lăzile sării și părăsește și vîzintă
pătrângănumi sărac, bănuind să se întâlnească
în lăzile sării sărăcășănumi.

Rugăciunea mea de seară

1781. olegiu m.

In satele vecine arama plângătore
Vesteșce c'o di dulce Saturn a consumat,
Un trist salut ne lasă frumosa di ce móre;
Din negrele prăpăstii Tăcerea s'a sculat.

E ora când păstorul conduce turm' a casă
Când Iob-țaranul martir se 'ntorce din ogor,
Si când Melancolia pe munți și văi se lasă.
Păstorul e ferice că are-un cuib d'amor,

Țăranul a speranțe că cerească consolare,
Iar e căruia lipsește a visălor dulceață,
Iubirea unui ănger, pronunț astă rugare:
«Ursită, pentru ținută ce-abea acum muri,

Țări multumesc ferbinte! C' o di din trista-mă viață
Rămânu-mă mai puține a plângere să'a trăi»!

Montiglio 1871.

Dor de repaos

Apune melancolic al ȣilei Domnitor,
Păstorii conduc turma în strungă la culcare.
E ora de repaos. Sărmanul muncitor
Adastă de la dênsa a chinului uitare.

Pe văi, pe munți, pe plaiuri Tăcerea a intins
Cu mâna-î generosă un vîl ceresc de pace,
Adórme oboseala, și somnul a cuprins
Natura 'n brațu-î móle, și trista ură tace.

Înând óre pentru mine suna—va dulcea oră
De pace și repaos? Pe—o piatră dură, rece
Să—'mī razim fruntea arsă de gânduri ce dobóră,
Să uît a mea ursită și gloria ce trece;

Și trista fericire, chimeră 'n veci dorită,
Ce nasce din ilusii șapune 'ntrun suspin.
Să uît intreaga lume, iar scumpa mea iubită
Să fie lângă mine, s'o string la caldu—mī sin.

Invins, sdrobit de luptă, privind a mea frumósă,
Și mâna—ř angerească în mâna mea țiind,
S'o duc la buza—mī arsă, și vocea ei doiósă
Trecutul să—'mī renvie, s'adorm, să mor zimbind.

Robella 1871.

Disperarea

A noi è concesso il solo
morir.

LEOPARDI.

Precum s'aruncă mândru din vârf de 'naltă stâncă
Al aerului rege în tristul Nesfîrșit,
Și tunetul desfide, prăpastia adâncă :
Așa setosu-mi suslet din cuibu-î mărginit
În sferele albastre sbură cutezător,
Dorind să descifreze a cerului iubite,
Eterne șeroglise, cari ne surid cu dor,
Și inima ne mișcă și visuri fericite
Deșteaptă intrun suslet senin și gânditor.
A lumei nepătrunse voit'a să străbată
Ascunsa frontieră, misterul creator;
A rătăcit în spații, dar bolta instelată
Ca zid greu de aramă, crud și amenințător.

Nainte-ă se 'nălțase: atunci invins, sdrobit,
In cuiburi de țerină s'a 'ntors, s'a sa micime,
Privind cu dor eternul, ghețoșul Infinit —
A plâns și se 'ndoise de Domnul din 'nălțime.
Astfel din nori aquila de fulgere lovită
Ca o săgeată cade în praful necurat
Pe care 'n semetie-ă nici când nu l'a călcat,
Și mōre privind bolta senină, inflorită
S'a dilei stea măreață spre care s'a 'nălțat.

In pept nutrii dulci visuri, și beat de fericire
Şedut'am la banchetul plăcerilor nebune.
Credeam că sunt în ceruri, s'orbit da Ei iubire,
Zimbind deschis' am brațul să string la sinu-mi june
Edenul...; dar ca visul ușure dispărut.

O rege de comedii, tu, omule, fantomă,
Te credi că ești puternic, că totul ai supus,
Când a crea nu poate a ta minte-o atomă,
Și când a ta silință, cum veacuri mii tău spus

E munca lui Sisifus. Misterul insoțește
Intrarea ta în lume, și al dilelor sănătății.
Viața, lumea, cerul, tot ce te ocolește
Sunt o enigmă tristă ce nime n'a ghicit.
Și cerul și pământul, și peptu-ții te muncesc,
Și dorul fără margini și ura care muge,
Și omul și natura în contră-ții se oștesc.
Luptând pentru himere, viața pere, fuge.
Te credi că ești gigante, pe când ești o ruină
Ce veșnic se renaște din recea sa țelină,
Și 'n care tipă tristă a chinurilor cobe.
Un vis e fericirea, fatală nălucire,
Ce susținelul ne-atrage, cum rađa de lumină
Pe fluture 'l înșeală, și 'mpins de amăgire
Aleargă după densa, o chiamă și suspină;
Ș'ar vré pe sinu-ř vergur s'adormă suridend.
Setoși intindem brațul pe inimă s'o stringem;
Ș'atunci sau ne așteaptă a fluturului sorte:
Sdrobiți, fără speranță ne ardem, amar plângem,
Când neagra disperare invocă nôstră morte,
Orî stringem cu căldură o mâna de cenusă.

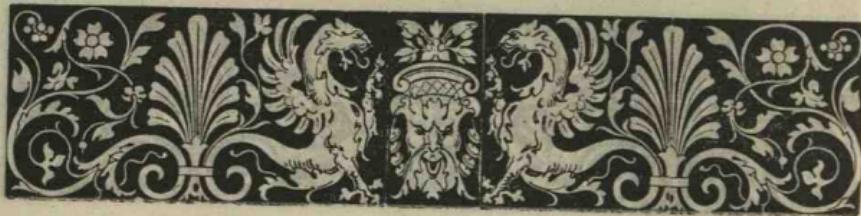
O tristă nedreptate, tu monstru cu de tigru
Sfășietore ghiară, și cu obraz pălit,
Cu inimă de demon și cu instinetul negru
Al gróznicelor hiene, ce mult mați chinuit!
Nică bólă, nică resbelul, nică fearăle selbatică,
Nău răspândit în lume aşă ocean de chin
Precum săcuștu, demon. În noptile tomnatecă
Cum bruma se revarsă p'un strat de dulci flori plin,
Și frageda culore, parfumul ce ne 'mbată,
Distruge: astfel monstru, pe unde ați trecut
Rămâne 'n urmă-ți doliă, și vocea disperată
A victimelor tale văzduhul a umplut.

Nenorocitu-mă suslet tirana nedreptate
L'a fulgerat, sdrobindu-l. Eternă locuință
Întrênsul 'și alese, și adă cu voluptate
Satanică-l sfăsie fatala necredință,
Și simt în mine chinul intregei omeniri.
Ferice-i cerșitorul ce fruntea obosită
S'o razimă p'o peatră și móre ca un câne;
Aceasta e urșita, și țiuia fericită
In astă tristă lume nu are nică un mâne.

Dar unde ești tu, Dómne, căruți m' am inchinat ?
De te-aș găsi, cu unghea eă ochii t'as scobi,
Și orb, cerșind pe drumuri, lăsate-aș desbrăcat,
Să 'ntințili celui ce trece o mână tremurândă,
Să lupți în veci cu chinul, să lupți fără isbândă,
Să gemi pe-o peatră rece, să poți și tu simți
Amara disperare, a sortii neagră ură,
Ce trista om nire d'ani miș crud o tortură.

Zădarnic ridic ochi-mi spre bolta instelată,
Căutând o măngăere: e gol, pustiu și cerul,
Iar jos p'astă planetă, murdară, blestemată,
Stăpână suverană e ura crudă, ferul.
O veșnică cohortă de urii și disperare,
De chinuri fără nume, de negre amăgiri
Păndeșce 'n tot minutul, să așteaptă cu turbare
Asupra-lă să s'arunce, pe când visez iubiri.
Fericie cine 'n sinul pământului se 'nchină
La nesfîrșite visuri. Ce dulce mulțumire
Să nu cunoșci pe ómeni, să a sorelui lumină.
Neant, cereasca-lă pace, suprema-ă fericire !

Superga (längä Turin) 1871.

Constanța

Valură limpede se ridică și dragă maluri zimbitore
    Vin să măngăe cu dor;
Nu vrău Istrul, nu vrău Rinul cu talasuri șoptitore,
    Numai Marea o ador.

In mărete capitale sunt grădină măndre, palatură,
    Cară uimesc pe călător;
Nu vrău Câmpii Eliseici; pă le Mării scumpe maluri,
    Mă lăsați iubind, să mor.

Nici castelele pompóse; nici cetățile antice
Doru-mi gingaș nu-l muncesc,
Pe al Mării șoptitore mal iubit, superb, ferice
Dulci ilusii infloresc.

Nu vréă Svițera superbă, nici Italia pompósă,
Cu gradină, munți cari uimeș;
Pe al Mărei Negre țermur locuesce-a mea frumósă;
In ast loc să mor doresc.

Ah! lăsați-mă 'n Constanța, unde sufletu-mi visează;
S'așd undele mugind,
Si divina panoramă ce privirea 'mbrățișează
S'o pot admira murind!

Constanța 1888.

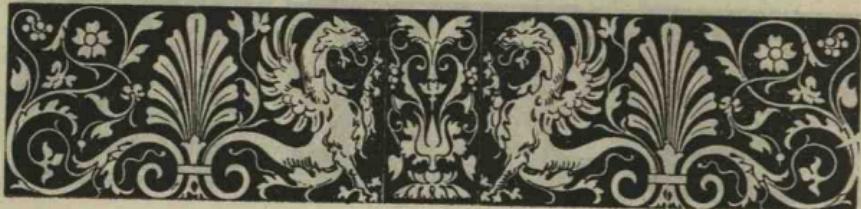

Aurelia

Intro di frumosă, dulce, răpitore,
Dumneleū din ceruri ř'a 'ndreptat spre noi
Vešnica-ř privire, săntă, creatore,
Ca să ſteargă lăcrimi, chinuri si nevoi.

Nu řciu nebunia unor ómeni mici,
Carí trăind în astă lume trecetóre,
Se cred Dei puternici, de și sunt pitici,
Orí tabloul unor inimí iubitóre.

I-aŭ răpit un dulce și divin suris,
Ce cădēnd aicea 'n róuă s'a schimbat,
Róua 'n dulce flóre, flórea intrun vis,
Visul în ființă, anger adorat.

Tu ești, Aurică, zimbetul divin,
Tu curata perlă, flórea pîrfumată,
Tu ești visul dulce, răsărit din crin.
Veșnica-mi iubire, ţie-î inclinată.

Constanța 1880.

De-ař fi tu c regină

De-ař fi tu o regină, ca rob prea umilit,
In vešnice cătuše ař vré să te servesc,
Şi ţie inchina-m'ař cu drag neřermurit,
Cum ângerii se 'nchină Părintelui ceresc.

De-ař fi Sătan, femei, ař vré cu bucurie
A ţadurilor nöpte së fie partea mea.
Astfel cu tine dragă, ař fi pentru vecie
O dulce nălucire, tu a vietii-mi stea !

Craiova 1878.

1. In dene hofe vnde dene godes godes
Le edene zinge. In dene godes godes
Hofe hofe dene godes godes
End in dene godes godes

2. In dene hofe vnde dene godes godes
Le edene zinge. In dene godes godes
Hofe hofe dene godes godes
End in dene godes godes

3. In dene hofe vnde dene godes godes
Le edene zinge. In dene godes godes
Hofe hofe dene godes godes
End in dene godes godes

Frumósă ca o Dină.

Frumósă-ă ca o Dină, e ănger inocinte
Femeea ce ador;
Mě 'nchin, dar n'am curajul a'i spune prin cuvinte
Curatul meū amor.

O věl și simt Elisul în susfletul meū june,
Ardent și iubitor;
Mě 'mbat'a ei iubire, dar nu cutez a-i spune
Adâncul meū amor.

Vorbeșce, ș'a ei voce mě 'ncântă, mě pětrunde,
Aprinde al meū dor;
Ascult, nu-ă pot respunde, și buza-mi 'i ascunde
Ardentul meū amor.

In ceruri mě transpórtă surisul eř sublim:
Mě simļ nemuritor,
Voesc, dar glasu-miř móre, si nu pot sǎ-ř esprim
Divinul meř amor.

Pupila eř resfrânge īn tainica-ř lucóre
P'al lumeř Autor;
Smerit 'mř plec genunchiř, s'atuncř pe buze-miř móre
Cuvêntul sânt: «te-ador»!

N'o věd, acuma geme, si tristă, sfâsiată
Mi-e inima de dor;
Si totuši mai vreař mórtea, decât sǎ-ř spun vr'odată,
Eternul meř amor.

Craiova 1878.

Afară Cazaciĭ

De-ajuns nu-’s viteziĭ ce viața ș’au dat
Să scape colosul rusesc de păgân ?
Nică sâangele nobil ce miă ș’au vîrsat ?
Ce vrea Ursul de la poporul român ?
    Să iasă afară
    Cazaciĭ din țară !

Gigante de cretă, nutrit cu păcate
Și crime, ce astă-dă mai vreă de la noi ?
Te blastemă țeara și cere dreptate,
Cer toți resbunare martirii-eroi !
    Să iasă afară,
    Ursul din țară !

Nu Prutul, ci Nistrul cu maluri frumose
E granița nôstră. Pămîntul udat
Cu scump, latin sânge, în vremi viscolose
De lupte barbare, Traian ni l'a dat.

Să iasă din țară
Ruseasca feară!

Nu dăm nicăi o palmă din sănta țărină,
In care ař nostri strămoși s'odihnesc.
Călcați astă-dă, mâne cu armele 'n mâna,
Vom scôte din țară pe cei ce-o strivesc.

Afară din țară
Orda barbară!

Craiova 1878.

Horă să te săracă
Unguri și să te săracă
Mărturii și săracă.

Horă să te săracă
Unguri și să te săracă
Mărturii și săracă.

Marșul lui Horă

Horă să te săracă
Unguri și să te săracă
Mărturii (1784) și săracă

Horă să te săracă
Unguri și să te săracă
Mărturii și săracă

Dragi Români veniți cu mine
Să vă 'nvăț a lupta bine.

Horă chiam' al seū popor,
Unguri de frică mor.

Dragi Români etc.

Horă luptă româneșce,
Ungurimea s'umileșce.

Dragi Români etc.

Horă luptă la hotară,
Fug tiranii toți din țară.

Dragi Români etc.

Libertate Horă cere,
Nobilimea fuge, pere.

Dragi Români etc.

Horă strigă : «ieși afară,
Ungure, din a mea țară»

Dragi Români etc.

Unde Horă se arată,
Tirania-î spulberată ;

Dragi Români etc.

Unde Horă se ivesce
Libertatea infloresce.
Dragi Români etc.

Munții sună și resună,
Românamea se adună,
Dragi Români etc.

Si străbuna vitejie
Strălucită ați re'nvie.
Dragi Români etc.

Haï, Române, și te bate,
Pentru drept și libertate;
Dragi Români etc.

Ungurilor, vină, spune
Că în văile străbune,
Dragi Români etc.

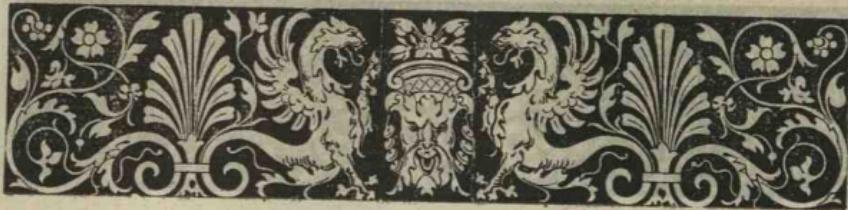

In Ardealul roditor,
Singur tu ești domnitor.

Dragi Români etc.

Alba-Iulia 1867.

Marșul lui Iancu

(1848)

Sună buciumul d'alarmă,
Puneți mâna toții pe armă,
Să scăpăm scumpa Moșie
De-a maghiarilor urgie.

Cine vré să aib'o țară
Mě urmeze 'n munți afară!

Măi maghiare, măi păgâne,
Aste plaiuri sunt române ;
Iesî din patria-mă iubită,
N'aștepta ura-mă cumplită ;

Căci Ardealul, mândră țară
Nu e patriă maghiară.
Iar de aș curaj în tine,
Vino, luptă-te cu mine ;

Luptă dreaptă, vitejască,
Luptă ce-are să sfîrșască,
Când în luptă de eroi
Va peri unul din noi.

Blaj 1870.

Ungurilor*)

Rotundă-î astă pâne, o ungure barbar,
S'o guști, tu nu ești vrednic, deprins ca moșii tăi,
Să te nutreșci cu stârvuri. Te vei căi amar,
În ȳiuă când Românul strigând gălilor sei:
«Să iasă din Moșie-î», — te va goni afară.

*) În seara de 14 Maiu 1884 mai multe familii și studenți români erau întrunite la un banchet frătesc în salonul unui hotel din Cluj, ca să serbeze aniversarea ȳilei de 15 Maiu 1848, o ȳi săntă pentru români ardeleni. De-odată o ceată selbatică, turbată, de unguri străbate în salon, strigând, amenințând, injurând și lovind. Români cedând forței brutale, s'a u retras.

Cu această ocasiune unguri cantică poesia ce o public mai jos în original și în traducere.

Rotundă-î astă lume și multe floră in ea
Alor parfum revarsă; reptilă tiratōre,
Din Asia pribagă, in dulce țara mea
Nu creșce pentru tine de cât a ureă flōre,
A căreia otravă va stinge al teu traiu.

(scrisă în 1884)

Rotundă-î astă țeară, pămēnt curat român;
Si cel ce-o pângăresce și cel ce urlă in ea,
Ești tu barbară ordă, tu ungure păgân.
Te voiă goni dintrēnsa ca pe o feară rea,
Voiă curăți ogorul frumosului Ardeal.

Constanța 1884.

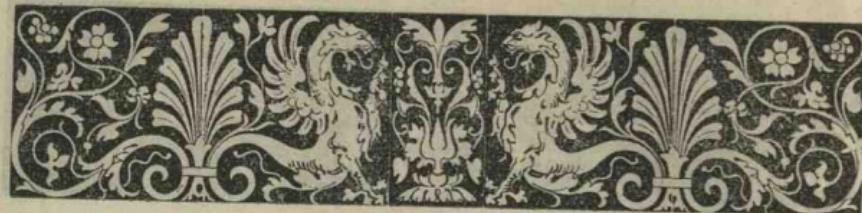

kerék ez a zsemle
Tedd vad oláh zsebre
Dugd be vele szádat
S tiszted a hazánkat
O te büdös bocskor!

Kerék ez a zsemle.
Tedd vad oláh zsebre
Dugd be vele szádat
S tiszted a hazánkat
O te büdös bocskor!

Kerék ez a világ,
Sok helyt nyilik virág,
Oláhnak csak egy a:
Bitofa viragja,
O te büdös bocskor.

Kerék ez az ország,
Tiszta magyar ország :
Ki ellene bödül
Kergezsd ki e földröl
Azt a bűdös boeskort.

(Traducțiune)

Rotundă-î franzela asta,
Pune-o române selbatic, în posunar,
Astupă-î gura cu ea,
Si cinstesce patria nôstră,
O tu opincă puturósă.

Rotundă-î lumea asta,
In multe părți cresc floră,
Pentru română nu e decât una :
Flórea spânzurătorei,
O tu opincă puturósă.

Rotundă-ă ţeara asta,
Teară curat maghiară,
Cel ce urlă contră-ă
Goneşce-ă dupe acest pămînt,
P'acea opincă puturósă.

(muzica)

Pe Marea veră
Când vîntul mugeșce,
Si plin de urgie
In bărcă-mă isbeșce,

Pe Mare

Pe Marea veră
Când vîntul mugeșce,
Si plin de urgie
In bărcă-mă isbeșce,
Sbor
Cu sănă dor.

Departe de maluri
Cu sânge pătate,
Culcat p'a ei valuri
Moî, verdi și curate
Pot
Uita tot.

'Mî place oceanul
Invins d'aprig vînt;
Iubesc uraganul
Ce-'mî spune că sunt:
Om
Și atom.

A Mărilor glasuri
Carî p'unii uimesc,
Când miî de talasuri
Intr'ele vorbesc
Plac
Și mě 'm pac.

Un imn intonează
De gloriilor său,
Și 'n veci tămâiază
Pe-al lumei Autor,
Spun
Că e bun.

Ier sinu-mi palpita,
Simt pe Dumneleu,
Și mintea-mi s'agită,
Me cred Prometeu,
Cer
Vreū un cer.

Trăiască 'n palate
Cât sunt mișeiu,
Și plini de păcate.
Am barea, de ei
Rid
Și-i desfă.

Robă, eă se cobără
In glod, se ţiresc,
Păcatul adóră...
Pe unde plutesc
Eă
Ca un Deă.

Constantă 1880.

Basarabia

De-ană și septe-decă cazaci î beau nobilul tău sănge
    și osăle-ții sdrobesc,
Si enutul te sfăsie, copilu-ții amar plâng
    Sub jugul muscălesc.

Tresaltă adă și speră, că steaua ta luceșce,
    Românu-ți deșteptat.
Durmise el odată, dar Dina ce loveșce,
    Nemese a veghiat.

S'apropiă, martiră, aurora răsbunărește

Ge'n lacrimi' a'i dorit;

Suna-va 'n curând ora prea sănt'a liberării

Din jugul urgisit.

Ca mâne, dragă ţeară, sfîrșind amara-ță jale

Ve rupe crut și lanț;

Și calea-ță va deschide la sinul mamei tale

Viteazul Dorobanț.

Polonul, persianul, cerchezul în robie,

Suspină adămar,

Ș'adastă ca și tine o di de vijelie

Să frângă crut și tar.

Tirană a'i gintești mele, năluce urgisite,

Cocoșul a cântat;

Și diua ne suride; o duhuri îndrăcite

Infernul v'a chemat.

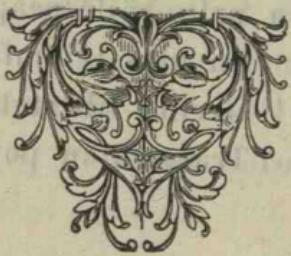

P'altarul răsbunăreї românul pregăteşce
Un sacrificiu rar,
Cum nu se mai aduse, decând om rătăcesce
P'acest pămînt barbar.

Si mâne răsuna—va prin văile scăpate,
Un glas triumfător :
«Să peară tirania ! divina libertate
Trălaşcă în popor» !

Breasta 1878.

Premier au printemps, alors que
l'Europe a mal
et que le monde a été dévasté
par la guerre.

In sala parfumată

In sala parfumată și plină de lumină
Stă palida copilă, retrasă, visătore.
O lacrimă ferbinte din ochii ei senină
Alunecă, se perde pe fața-îi gânditore.

Un cavaler o vede, s'apropie, se 'nchină,
Ș'o 'ntreabă de ce plâng? ce dor și ce măhniri,
Cutează să torture o inimă divină
Creată pentru pace și vis și fericiri?

Amor și frumuseță, parfum și poesie,
Ați totul ce preface femeia 'n cherubim,
Chiar angerii te-adoră și 'n cer să 'nchină ție.
A ta durere spune celor ce te iubim.

— Copilărescu-mi suflet dorințe n'are 'n lume,
Pe cară bărbații d'astă-dă le-ați sci realisa.
Voi sunteți egoismul, femeie-ți al meū nume,
Și mor aceia căror al meū amor le-viu da.

Turin 1870.

înțimul său sănătatea și răbdarea

zadănciv deosebită și deosebită cîr-

intenție în traiul său sănătos și sănătos și

șanțios sănătos și sănătos și sănătos

înțimul său sănătatea și răbdarea și
zadănciv deosebită și deosebită cîr-

intenție în traiul său sănătos și sănătos și

șanțios sănătos și sănătos și sănătos

La o mamă română în rochie

Pe fruntea lui curată, de negre grijă scutită
Când buzele-ți sincere s'or odihni 'n delir,
Gândește-te atuncea, o mamă preursită,
Că fiul teu primeșce sărūtul de martir.

Să nu-ți cînți dulce cântec, d'amor și măngăiere
Când năoptea legăna-vei al inimei odor,
Ci doinele durerii, un imn de răsbumare,
De viscole și lupte un cânt prevestitor.

Totă fiș d'aurora vietii 'n astă lume
Se bucură și liberă crescând în măngăeri,
Din visuri aurite, iubitele lor mume
Le ţes un traiu ferice, un raiu de primăveri.

Iar fiul teu, sărmano! speranța viitoră,
Trăește în robie, în lacrime și 'nchin;
Când crivățul domnește, păleşte draga flóre,
Astfel păli-va dênsul la al duterei sin.

Să fie, mamă, săntă și dulnica rugare
Ce 'n leagăn vei șopti-o copilului teu bun:
«O Domne, dă-mă viață, putere, suflet mare,
Să creșc, să țerei mele cădere să răsbun»!

Dorința ta e luptă, și visu-ți libertatea,
Simbolul teu onorează, o scump idolul meu!
Drapelul teu, dreptatea, devisa-ți unitatea,
„Tiranii jos“! să fie viteaz strigătul teu.

Dă-mă dulcea ta zimbire, iar țerei sfășiate
Dă-ți nobilul teu sănge, ea sufere amar.
Copile, creșcă, resbună, stindardele călcate,
S'al teu morment atuncea va fi un sănt altar.

Năsăud 1870.

ABRAHAM

Dormit in quietus, et quietus libet.
Festinat ad mortem, et morte novam. In
tempore bellorum, et mortis, ante mortem
tempore, post mortem.

Cântec de leagăn

Vis ceresc și zimbitor,
Tu al mamei scump odor,
Dormă la sinumă iubitor.
Nani, nani, puisor.

Culcă-ți fruntea ta curată
P'a mea inimă 'nfocată
Ce-ți răsfăță orice dor.
Nani, nani, puisor.

Dumneleă din cer veghează
Și durerea depărtează,
Și-ți suride cu amor,
Nani, nani, puișor.

Si 'ntro dulce, blândă nópte
El mi-a spus in tainică săpte
Căi să fi nemuritor,
Nani, nani, puișor.

Al teu ànger păzitor
Când din raiu deșinse 'n sbor,
„Frate“-ti dise 'ncetisor.
Nani, nani, puișor.

Si ursita c'o zimbire
Tesu a vieți-ți fire,
Să fi mare, 'nvingëtor.
Nani, nani, puișor.

Eù cu dulce 'nduioșare
'Tî urez să te facă mare,
Un viteaz răsbunător.

Nani, nani, puișor.

Legănat în fericire,
Dormă, că săntă mea iubire
Depărtează orice nor.

Nani, nani, puișor.

Constanta, 24 Septembre 1852.

John's John's John's John's
John's John's John's John's
John's John's John's John's

Dies Irae

Neamuri, cără lanțul robiei
Umilite 'l tirăți,
La altarele frăției,
Duceți jertfe, ve uniți.

Tirania veți strivi
Când unite veți lovi.

Libertatea e o flóre
Ce răsare 'ntre ruină
De coróne domnitóre,
Pentru voi cunună de spină.

Neamuri slave, vă 'nfrățiti.
Pe tirană să-ți nimiciți.

Fu prea lungă letargia,
Și prea mult voī ați răbdat,
Intregi veacuri tirania
V'a vîndut, și v'a tradat.

A Nemesei di sosi,
Mergeți brav a vă oști.

Sus! înfrângeti adă robia,
Pe despoți și alungați;
Jugul greu și mișelia
Lor puternic fulgerați.

Luați arma celor tară
Ș'arătați că sunteți mari.

Din palat iasă urgie,
S'un ecoă sfășietor:
«Jug și lanț și săracie
Pentru omul din popor»
Despoți, demoni blăstemați,
Bătu ora, 'ngenunchiați!

O proscrisă Deitate,
Vino, noi te adorăm !
La altaru-ță, *Libertate*,
Aici uniți ne inchinăm.

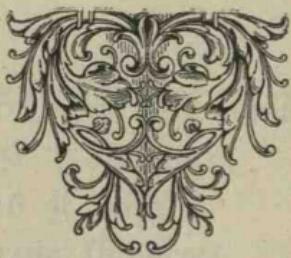
Tronuri pline de păcate,
Fie tōte spulberate.

Blăjel 1870.

et puerum, scilicet iuvenem. O
miser misericordia nostra! misericordia
dei misericordia nostra! misericordia
dei misericordia nostra! misericordia
dei misericordia nostra!

Desmosteniții

Sunat'a a dreptății eterne săntă oră;
Din pulbere adă măndre, poporă, vă sculați.
Sub steagul libertății, în dulcea auroră
A renvierei văstre, că frață veți fi, jurați!

De veacuri tirania ve störce, vă munceșce,
Și cu venin v'adapă o ceată de mișeř,
Și plângerile văstre ca crimi le pedepseșce,
De veacuri vă tortură a tronului lachei... .

Pământul ș'aluř bunuri despořii usurpară,
Dicênd că seris e 'n ceruri lor să vě inchinají;
Și voi vě plecaři capul și mânile în fără,
Și hiene 'ncornate de secoli ingrășují.

Popor, tu gemi în peșteri, colibe 'ntunecose
Pe când clădeșci pălate în chinuri și 'n sudor;
Brăzdeză dina și noptea câmpiiile mănose;
Dar gol ești, și de trudă, de fome, stař să mori.

Căldura, frigul, vîntul viața t'o dispută,
Miseria și bôla fac traiu-ti trist și reu:
Și 'n loc de alinare a gădilor grea cnută,
Sfăsie a ta carne, bê scump sâangele teu.

Muncesci lunci și ogoră, dar rodul 'l culege,
Ciocoiul, crudă feară, inveci nesăturat.
S'asudi și di și nöpte, el dice că e lege,
Și tu, popor, rabdi töte, tu dormi incătușat.

Voeșcă să gustă repaos, dar biciul te loveșce;
Doreșcă să întinjă o masă, copii-ți să-ți nutreșcă;
Aș vrea să neăldeșcă viața-ți, dar totul îți lipseșce.
Tu nicăiră odihnă, dreptate nu găseșcă.

Sărmana omenire de veacuri e 'mpărtită
În două triste caste: popor și domnitoră;
În găde și 'n victimă, în casta fericită,
Si 'n cea desmoștenită, în robă și asupritoră.

Te störce sărăcia, 'ti seacă viața 'n vine,
Blăstem 'ti este traiul și dreptul te călcăt.
Deșteaptă-te, o popul, căci lie se cuvîne
Domnia ce despoții de mult aú usurpat.

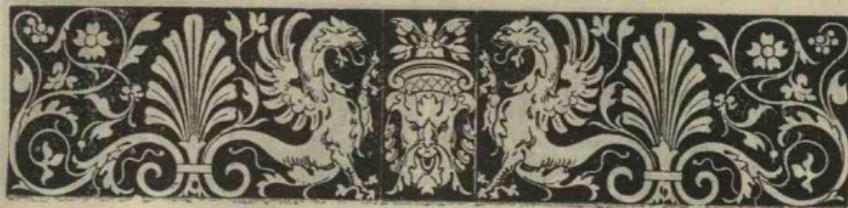
Blăjel 1865.

5581 6/10

Non nobis laudis gloriatio nostra sed dona
Tibi domine gratias. Non nobis laudis
Gloria tua sed dona. Non nobis laudis
Sed tu populus tuus dona nos gratias.

Juneta

Ca umbra ce fugă a norilor ușoră,
E să treacă prin lume, sérman călător;
Zimbesc abea, dar gem și plâng adeseori,
Și calea-mă urmez visând și gânditor.

Ferică sunt dacă în urmă-mă rămâne,
Un dulce, un palid și slab suvenir,
Ce timpul va șterge ușor, pote mâne,
Din inima Celei ce-ador a îli și admir.

Ajăi solele arde, amanta-mă zimbesce,
E verde câmpia și lunca 'nfloreșce;
Din sinul naturei o voce șopteșce:
«Viața e scurtă, tu cântă iubeșce».

Ca mâne natura va fi despoiată
De-al iernei barbare braț greu și 'nghețat:
Așa bétraneță sbircită, plecată,
Iubirea va stinge ce drag m'a 'mbătat.

Iar până atuncea se rid nebunesce,
Visând, să cânt vesel, să sper și s'ador;
Beția iubirei sătos o doresce
Al meu suflet june, cuprins de sănt dor.

Să plângă mișelul ce are orore
De-a dilei lumină, bétrânul cu doruri
În sin nu-î palpită; eă astălă de sôre
Mă 'mbăet, de iluși, viață s'amoruri.

Veneția 1870.

... într-o lume de la început
... unde lumea nu e altceva decât o lume de
... unde lumea nu e altceva decât o lume de
... unde lumea nu e altceva decât o lume de

Tesaurul meu

Frumuseță are farmec, bogățul are aur,
Și regele coronă, eu am un scump tesaur,
Gelos de care fire-ar chiar bunul Dumneșteu :
Am copilașul meu.

Când buzele-î curate p'a mele s'odihnesc,
Eu uit întreaga lume, și 'n sinul meu simțesc
Cereasca nemurire puternic palpitând
Prin ângeru-mi plăpând.

Surisul când se jocă pe gura-î pîrfumată,
Eș simt într-o secundă, — putința unuî tată !
A lumei veșnicie, și dulcea fericire
Ascunse 'ntro zimbire.

Viața, primăvara cu florile din plaiu,
Cu sgomotul pădurei, cu săptele din raiu,
S'aș incuibat în micul, uîtatul meu locaș :
Căci am un copilaș.

Nimic nu-’lă cer, o Dómne, de căt o rađă lină
Ce susțețul sănțeșce, din vecînica-î lumină
Să 'ncingă ca cunună pe dulcele meu fiu :
„Să fie un geniu“ !

Constanța 1884.

Nebuna

(Baladă)

Iarna trece, Maiul vine
Din câmpiile senine,
Cu plăceri și fericiri
Cară apun ca năluciri.
Tóte 'n lume aŭ un fine,
Timpul duce tot cu sine:
Și măriri și bogătie,
Visuri dragi, dulce junie;
Amintirea-î trecetore
Și durerea schimbătore,
Numai doru 'n veci nu móre.
Sântul sôre când ne lasă

Si păstoriř vin a casă,
De durerea ce mě frângé,
Plaiul geme, codrul plângé,
Plâng, suspină d'a mea jale
Petricelele din vale,
Plângé cerul, se boceșce,
Périul se tângueșce,
Numař omul se rinjeșce
Si durerea mi-o măreșce.
Când pe cer luna s'arată,
Eř pe stâncă fulgerată
Gem, suspin nemângăiată,
Si cu dor si cu măhnire
Aștept p'al vietii-mi mire.

Firea 'ntreagă jalnic plângé,
Riurile curg cu sânge...
Lasă, curgă, să jelească
Lumea să se nimiceaseă
Dică mirele-mi nu vine
Să 'ngenunche lângă mine.

'L adăst, și nu soseșce,
'L doresc și nu grăbeșce
'L tot chem și nu m'aude
'L tot strig, dar nu-'mī răspunde.

II

Ne iubăam. Eram curată
Și cu inimă 'nfocată,
El cu suflet voinicesc.
«Dragă-'mī ți se, «te iubesc»,
Dar ciocoiă ne urăsc
Și vor a năstră perădare.
Un străin, venetic, tare
Și urit ca un calău,
Flórea sufletului teu,
Sântă flóre și cerească,
Vrea s'o aibă, s'o strivească;
Dar 'ti jur pe Dumneleu
Că 'nainte de-a se duce
Sântul sóre să se culce,

Veř vedé cum ū se 'nchină,
La picioare-țī stānd īn tină,
Capul gādeluř urit»
Inainte de sfînřit,
'Mě aduc aminte bine
Capul Ghineř praf muřca
Cu turbare... ha, ha, hal...

Pe doi că ſburam ca věntul,
Si spre munři ne ducea gāndul
Iar pe Ghinea mi-řl mânca
Haita cānilor... ha, ha!...

Intro di fără de sóre,
Mě deștept intro 'nchisore;
O lumină lângă mine
Revěrsa rařele-ři line,
S'un cap de om, desunit
De-al seř trup, și 'ngălbinit
Mě privia. Fu Ghinea ore!
Fu iubitu-mě... Ce orore!

«Tudor, dragă, te iubesc,
Sinu-mă june, fecioresc
Te adastă: vină, vină
Și durerile-mă alină.
Ești în brață l'am luat
Și la sinu-mă l'am culcat,
Și 'ncepând a-l săruta
El muri!... ha, ha, ha, ha!

.....

Anii întregi purtaș cu mine
Capul celuș ce 'n suspine
'L aștept și nu mai vine.
Intro di lâng, un isvor
Ce curgea lin, șoptitor,
Gulegeam lăcrimiore,
Și 'mpletiaș cu tămăioare
O cunună de iubire
Pentru dulcele meu mire,
Când un om din bătătură
Cu a lupuluș figură
'Mă răpi p'al meu iubit.

Dece ană am rătăcit,
P' al meū drag l'am căutat,
Dar văi! nu l'am mai aflat.
Unde ești al vieții-mi sôre?
Vino lângă a ta Flore;
Dece-o facă a te-aștepta?
Vino, scumpe! ha, ha, ha!

Cerul plângé intristat,
Cođri astăđi s'aă uscat,
Munții s'aă cutremurat,
Tote 'n jale s'o 'mbrăcat,
Decând Tudor m'a lăsat.

Lasă, plângă și să geamă,
Lumea 'n treagă să se teamă,
Că 'n ea nu mai e dreptate,
Nice frică de păcate.

Tótă lumea-ă o hoție
Jaf, minciună, mișelie.
Adă dreptatea-ă răstignită,
Și virtutea prigonită;
Numai gâlăiă aă dreptate,

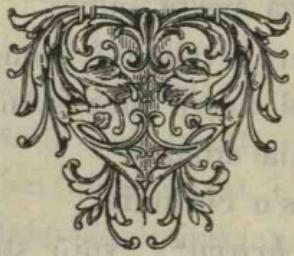
Numai hoții libertate.
Tu cerescule 'mpěrate,
Pentru ce 'ntro oră bună,
Nu faci lumea să apună ?
Iea un fulger de puciósă,
De puciósă stricăciósă
Și-l aruncă peste lume
Ca să steargă tristu-ă nume.
Eă privind dup'a mea stâncă
In prăpastia adâncă
Unde tot s'o cufunda,
„Bravo ! bravo“ ! voiă striga
Și voiă ride. . ha, ha, ha !

Breasta, 1875.

Deo gratias. Hoc dicit illud Iacobus
In certos annos quicunque
Pecunia et vita non debet
Vivere sed ratione et tempore
Vivere sed ratione et tempore
Vivere sed ratione et tempore

Deo gratias. Hoc dicit illud Iacobus
In certos annos quicunque
Pecunia et vita non debet
Vivere sed ratione et tempore
Vivere sed ratione et tempore
Vivere sed ratione et tempore

Patru Maiu

(1891)

*Muri, și trista veste ca fulgerul se 'ntinde
Prin văile străbune și face să suspine
Intreaga Românie. Adă țeara o cuprinde
Un doliu fără țermur, ș'o jale fără fine
Înundă munți, câmpie, și plaiuri și coline.
Ne spune o legendă din vremea depărtată
Că 'n țiuă când pe cruce sănt Omul-Dumnește
Senin, zimbind, murit'a, pe culmea blăstemată
A muntelui Golgota, un fioros și greu
Cutremur fost'a 'n lume: astfel când din Florica
Plecă fatala veste: „*e mort Ion Brăteanu*“!
Fiori cuprinse țeara din Nistru pân' la Tisa.*

S'a stins *Acela* care a fost al țerei sôre,
Apostolul ce dat'a viață și splendore
Intregei gînți române. Dar pote muri ore
Românul fără seamă, al țerei Prometeu ?
Cărările-șăi eterne planetele schimba-vor,
Va dispăré al dilei sănt, falnic domnitor,
Iar numele-ți, *Brătene*, trăi-va 'n viitor,
Cât timp român călca-va al Daciei ogor.

De cîte ori, bun geniū, adusul'ai aminte
De gloria antică, ș'o glorie mai mare,
Dorit'a României al teu suflet ardintă.
Decăte ori sub umbra placută, șoptitóre
A plopilor Florichi, cuprins de întristare
Durerei tale dat'a-î frêu liber, suspinând :
«Vai ! patria-mă iubită, străinul o strivesce,
De veacuri în cătușe se svircole gemend.
S'a stins pentru vecie a lui Stefan cel Mare,
Aluî Mihai și Horia sănt suflet vitejesc ?
Ursit e fiul Romei maghiara ingânsare
Să sufere și jugul păgân și căzăcesc ?

O nu! strigașă d'odată, nu-ă mort acest popor,
Ce pote fi iar rege cu falnic viitor».
Și glosul libertății făcut'ăi să răsune
Şăi deșteptat viața prin munți și văi străbune.

La scumpa ta Florică, în tainica-i tăcere
Decăte-oră trecut'ăi în draga-ță amintire
Esilul, suferința, și timpul de durere,
Și luptele grozave, a țerei umilire;
Speranța ce consolă, și neagra disperare,
Credința c'a ta țeară o nobilă menire,
Divină are 'n lume.
Și obosit de luptă, simțind o alinare
Că al iubiri-ță idol e liber; — visator,
Cu zimbruță din ceruri, p'al morți sin de ghiată
Senin aî adormit.

In raiul unde-adesea de munca-ță uriașă
Sdrobit, veniaș, răpaos și pace se găsești,
Cenușă-ță s'odihnește, iar numele teu mire

Răsună pretutindeni pe plaiuri românești.
Ăst colțisor e sacru, mormentu-ți un altar
La care noi veni-vom în dile de 'ncercare
Să ne 'nspirăm, o geniu, și umbra-ți s'adorăm.
Iar mamele veni-vor aci în viitor
Copii să-să invețe al patriei amor.
Și cultul datoriei. La săntul teu morment,
Ești mă proștern, o umbră, și brazda de pămînt,
Ce-acopere cenușa-ți, săruto cu sfială,
Căci tu drapelul țerei l'aî ridicat cu fală,
Tu fost'aî și speranța și gloria curată
A 'ntregei Români.

Constanța 4 Mai 1891.

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
1987